

XVII.

БЛАЖЕНСТВО.

Долу подъ самый връхъ на хълма, подъ дибеломъ израсли-тъ гъсты джбове, ся спрѣхъ двѣ-тъ злочести, нъ сега честиты робинки. Никола чу и позна, дѣто тамъ стана добра схваткѣ съ Жельовы и другы-тъ Татари, нъ той не мыслеше за тѣхъ; той бързо и бързо водеше двѣ-тъ си освободены, кои съвсѣмъ ослабнали, готовы бѣхъ да паднѣтъ долу примрѣлы.

— Още маничко, маничко, милички мои, думаше той, като ги разговаряше и утѣшаваше. Тукъ по надолу има хубаво мѣсто, и ные тамъ ще ся спрѣмъ, ще принощуваме и ще чакаме другары-тъ си.

— О, не можъ вече, бате Никола; азъ отслабнахъ, крака-та ми вече не държѣтъ, изрече Станка обезсилена и да хортува.

Тя ся носеше, токо речи, безъ чувство, за еднѣ ржкѣ отъ Никола, а за другѣ отъ булкѣ-тъ. Никола макаръ да ся отдалечаваше, нъ чуваше какъ пушкы-тъ една по еднѣ млѣквѣтъ; освѣтъ това мрѣкваше и тъмна-та нощъ ще бѣде на по-